

Marea carte despre EMOTII

Ilustrații de Alessandra Manfredi
Texte de Chiara Piroddi

Traducere din limba italiană de
Diana Calangea

CUPRINS

ÎN LUMEA

EMOȚIILOR

TRISTEȚEA

BUCURIA

FURIA

pagina 4

pagina 6

pagina 12

pagina 18

FRICA

pagina 24

DEZGUSTUL

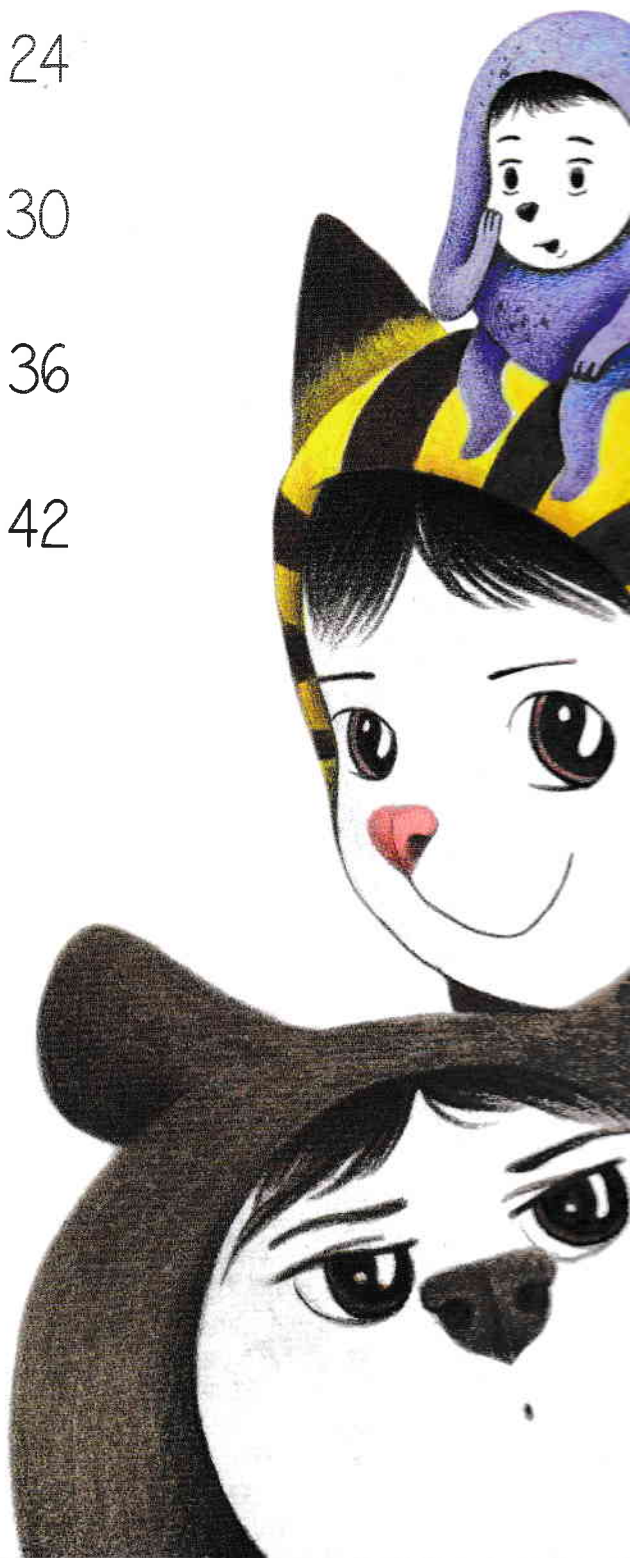
pagina 30

RUȘINEA

pagina 36

UIMIREA

pagina 42

LBRIS

We know
books

ÎN LUMEA EMOȚIILOR

Ți s-a întâmplat vreodată să simți o fierbințeală care-ți invadează chipul, colorându-l în roșu?

Sau că inima îți bate tare ca o tobă?

MIE MI SE ÎNTÂMPLĂ TOT TIMPUL. DAR LA ÎNCEPUT MĂ SPERIAM FOARTE TARE!

„Hei! Ce se întâmplă? Ajutor!” mă gândeam. Apoi, puțin câte puțin, am ajuns să-mi dau seama că sunt micuții mei prieteni care se grăbesc să mă ajute: EMOȚIILE!

TU ȘTII CE SUNT EMOȚIILE? ÎN ACEASTĂ CARTE VOI ÎNCERCA SĂ ȚI-O EXPLIC PE FIECARE.

O să-ți povestesc despre cum FRICA m-a ajutat să fug de un vis urât și cum DEZGUSTUL m-a salvat de un fruct foarte amar. O să-ți arăt cât de mică și neajutorată este TRISTEȚEA și cum timida RUȘINE poate să se simtă mai bine după o porție bună de râs. Am să te fac să simți explozia de energie din BUCURIE și am să te învăț cum să te descurci cu FURIA, care poate părea rea, dar, în realitate este doar puțin impulsivă și foarte protectoare. La urmă vei vedea apărând și dispărând UIMIREA cea neastâmpărată, care nu se lasă niciodată prinsă. Așadar, trebuie să recunoaștem, TOATE SUNT NIȘTE FIGURI!

Dar, la sfârșitul acestei călătorii împreună, ȘI TU VEI ÎNVĂȚA SĂ-I CUNOȘTI PE MICII PRIETENI CARE TRĂIESC ÎN INIMA TA, vei putea să le prevezi sosirea și vei ști cum să reacționezi pentru a-i liniști, atunci când exagerează puțin... Așa vei putea să-ți petreci zilele alături de ei fără temeri și mai conștient de ceea ce ți se întâmplă.

FĂ-ȚI CURAJ, DĂ-MI MÂNA ȘI ȚINE-TE BINE!

FII GATA SĂ INTRĂM ÎN LUMEA EMOȚIILOR!

Ah! Iartă-mă, uitam să mă prezint, ce aeriană sunt! Eu mă numesc Felicia și îmi pare bine să te cunosc! Pe tine cum te cheamă?

LBRIS

We know
books

TRISTEȚEA

– Ce mult aș vrea să merg și eu afară, să fac un om de zăpadă! oftă Felicia. Dar nu, trebuie să stau aici singură și să mă uit la ceilalți copii cum se distrează. Numai din cauza răcelii ăsteia! Își sprijini fruntea de geamul ferestrei și înghiți nodul care-i adusese lacrimi în ochi.

Ar fi trebuit să mă cheme Nefelicia, nu FELICIA! Și, spunând acestea, închise ochii.

Spera ca golul rece și greu pe care-l simțea în stomac să-i dispară.

Brrrr! Ce frig e! exclamă ea și-și cuprinse genunchii cu brațele. Un vâl diafan de GER îi învelise picioarele amorțite, și Felicia simți că în curând avea să-i învăluie și mintea,

înghetându-i orice urmă de gând mai vesel. Își ascunse capul între genunchi.

– Of! E numai vina mea! suspină TRISTEȚEA, MICĂ ȘI ALBASTRĂ ca gheața. Îmi pare tare rău, Felicia, dar nu m-am putut abține să nu te ascult, îi mărturisi ea venind mai aproape.

Felicia simțea o GREUTATE atât de mare în piept, încât nu era în stare să-i răspundă.

– Ah, o luăm de la capăt! Acum o să începi să plângi, iar LACRIMILE o să te poarte iar în locuri pustii, unde ai să te simți singură și neînțeleasă, spuse Tristețea dintr-o suflare

și se duse să se ghemuiască pe umerii prietenei sale.

– Vai, CE GREA EȘTI, TRISTEȚE! exclamă Felicia, care rămase însă nemișcată, cu brațele atârându-i pe lângă corp și picioarele moi.

Timpul păru să se oprească, resemnat.